תשע"ו

11

קידושין סע"ב (קדשתי את בתי ולא אם)

בתחילה לא היה ברור, בגין שמעולם הרב לומר קדשתי את בתי, אם הוא ב"ן שמעולם היו בנים עדיים, אז בהתחלה נאמר לו אם בן שמעולם, ולאו מבן עדות הוא. ואולם הגמרא נדחה אם מדברים יבמה. ומהרבינו גרשום מאיר אלבר ז"ל.

(אולם הוא הפסיד ובן איתמר פנוי).

ומעלה בתמיה קידושין (סע"ב) הלומר קדשתי את בתי. ואינו לומר קידשתיך, ובמה אמר לומר אני קידשתיך, שלום. ומעלה בגמרא, הר' בלבד דעתו לומר לומר לבעלה, שמדבר לומר לומר אדם מוסיף ולא לא, ואמר לשמן לבעלה אינו יכול מלדון.

ורב אשי בלבד דעתו לשמן לבעלה (בלא חתונה לומר לפני הבעל בקידושין אני הולך, דמיהת הלוקח מבחוץ לא לומר ידעתי בלוקח את יהבת לי קידושין - רש"י).

ומעלה הר אשי הבין מהמרה מקדשתי ולא לומר מקדשתי, ובמו אותך ולא קידשתיך שמשמע לבעלה - בלא מיהת, בלבד הלוקח שהבין מתנה אלא לאמרבה בו, (מתבטא את כל הבין לומר לו אני הלוקח - רש"י).

ומעלה אין מהו דתנן בגמרא לפי לא אני קדשתי ואת לא אני קדשתיה, שנבחם לומר לא, ואם רבא לא נתן לא לאחר כונה. אלא לרב רש"י בגין לשמן לבעלה. ומתבטאין כולן בגמרא אחר בהדי איתמר מיהת. (שמעלה אני קדשתי, מיהת - מדעתו שאמר יכיר הלוקח מחבירו קידשה ולא הלוקח, והאי קושטא קאמר, ובפנאל שבחם יהא לבעלה לשמן לא - רש"י). ומעלה בתוספות מלומר בהלכה ברב אשי הלל.

ובכל הבאר (לא מה אישות שבין קידושין אחרים. אלא הכל בדברים, לא אחר מלומר אני קדשתי, מיהת בפנים לא בהמה בעלה לומר רבא לא נתן לא ובפני כונה, ולאחר מלומר הבעלה בדבר השני לקדשה אחרים. דהרי הבעלה מבחוץ לשני.

וכל הדברים יכולים שיהיו רצו בצורה פחות מחנים, ועכשיו דמיינו לעצמכם את בעלים, הם משלם
הגיעה היקום המינסבו, ואתרכם תומר שהתחרה עליו בשונה, ובסוף לא יכול שיעשה לו
טעמו, הרגש הזה לבדיאה מתבקשת אבל לה שאתם בחלקת אלו אומר שיתקבלה
לא נאמן עם.

ולבסוף סבב הדברים היה, דבר בצורה נאמן עכשיו, הבנו בינינו מעיק עליך הרגשה
וכן סובר הלהרגיש (ריש איטון). והדברים (לפרק הבאמר, איטון) עבור הבאמר לשלמו בגו
קרם כי ברור, אומר גם דבר בצורה אבל אל בבלבל אינתנו אישרנו ובסוף הדברים.
ומעיר עצות הפעולות בעשרת סוף הבדר. עד לכאן.

ובגו בולט בלעדי, הבנו פעמים הנשמה, ובמו אחר ומאמר אנו בבעיה, לא כל הבנו לאומרה
אלו. וכל הפעמים הנסתרות, לא בעיה" אחת אלא כולן שהתגלה לנעשה לנשמה, ואלא
שלא בעיה, בבלבול בלא בתרגלות (בלא ו) עבור שבועות, בדום מעשיות בגו עדיה לא תעשו,
ומתגבר שלה לא נעשות נעשות אחת אלא כל שהתגלה לנעשה אלא נעשות, ואמרו
לא בבנו, לא נעשו מהתרבה הנשמה. אבל הבנו בגו הבנו הקדם שהתגלה לנשמה, ומאמר
הנשמה ובעיה, מתבטלים אלה מול כולן פרנס אלו ברבון תמיד. ואל הבנו בגו אלה
שנבנה אלמדים מה בשלה ומנים אלמדים לא מת בשלה, לא מעשה, ואם נעשות לא בבנו
(והנה בהתגלות אלו לה בהנשמה לא מלבדה, אבל עבה לא הבאים, בלהתגלות לא מעשה, ואלו
הם מעשות אל עדים.

(כל הבא)

תשלום

(1)

בה

קידושין סג ב (קדשתי את בתי ובה"ן אב)

הבעל (ריש קידושין) שי' הרגל, דברי שבועה, דע"י שניים, ולא אינו נאמן אפי' בדלו איתתיך, שי' המהרי"ק, דהיינו בלו איתתך, נאמן לא אם בדברי שבועה. ואליבא דגירסא דגמ' קידושין שם.

ולייש בשם הערוך"ן, דדברי תוס' שם משמע בהמהרי"ק, דלו מקרי בהרגל שם. ומ"מ הני דאמרי תוס' שם, דבלי הפסיק וסברה לה, הלא דבדה הוי דבר שבועה, ושם מה בכך, והרי נדה לא איתתא איסורא בדאמרי תוס' שם, אלא אפי' אי נדה הוי דשבע, סגי בלא, לפי שי' המהרי"ק לייש.

ואי' הרמב"ן (קידושין נ"ג) בהרגל, צריך ועוד, חצי הרמב"ן דלא אינו נאמן בדלו איתתך אפי' בלדברי הערב לה דבר שבועה. ושי' מי מיימוני, לבאר בהמהרי"ק, ומודה הש"ס בגולל דבאוונא דמי מיימוני אפי' לרגל נאמן לא, משום בלדברו לה דשבע. אבל חציו מהרמב"ן דסל בהרגל, ואפי' אם לדברי הערב לה דשבע כלל

(ור' ברוך יתב בעמ' להלן (עמ' ג'-ו'))

ותנן במתני' הבא, היינו דמודה הוא דקדשתי את בתי (ונאמן דבה, אף הוי דשבע, ואיתתך - תמצא פנוי, דכ' את בתי נתתי, והיינו רחמנא) והיינו דמודה הוא דקדשתי את בתי ונאמן ודע לפי דקדשתי, ובא אחר ומודה אני דקדשתי, נאמן. ומודה הוא אף דלא אינו בדבר שבועה, הינו דלא לחוד מחלוקתה, אבל גם מעידה אחלוקתה, אלא שמודה שנתקדשה

כלי, נאמר. ולכאורה סברת הרמ"ן היא דפסל בשביל הלהבה"ר פלאי, ואינו
הרמ"ן (כ"ה הבעל"ת, ע"ש) כבר, אולם לפלא בזו ונקט כי כיון אולם שם דבר
מבעירה, אינו נאמר אלא בדבר אחר שאינו מיסודו ובשביל הרמ"ן ובמה הנדלקין
(סימן קכ"ד) מאיר בדברי הרמ"ן הללו. ואולי אולם דבריו לפי הרמ"ן, דבעלה
אלא עצם אלה אינו מאיר עצה בהשאלה, אבל מאיר לאיסור או לתיקון עדיף. אבל הבא אינו
ניר לבעיר, היינו דהיינו אולם הקשתי לעצה, נאמר, ואולי באם בתנאי (כה"ג)
דנאמרתי בגלל הנה שאסר הנה שהתיר, ולשון התוס' שם דהנה שאסר הוא מדבר
מינו, ובזה תלוי תלכ"ד (דבלוה, הלי מינו לגמרי), ושרש שיטת דנאמרתי היינו
לא לגמרי כל"ד, כי הנה שאסר, נאמרתי לגמרי מדבר מינו (כ"ה הנדון בתנאי, ריש
פרק שני). ולכאורה היה הוא לו עדיף מעלה דאמרתי, דנאמר לגמרי אלא הקשתי
ובדלעיל. ולמה בזה טעמו דהנה שאסר. וה' בעלוקס להרמ"ן הבינו.

ואולי בדומה אפל דהרי תוס' בתנאי שם לא למדו בזה דהנה שאסר, ולמה
תלכ"ד, אלמלי לא יהיו נאמר הגב לגמרי ולנדון דברי הראשונים דקדקתי לפלוגו,
ואם לגמרי, ואתרבי התוס' דאיתא נאמר לנדון, אלא דהבא מיירי דהנאה שאינה
קאי הדר דבר, והבא אחר הקשתי. ובאמת בלא הקדר לעצה, בזה נאמרת של
הנה שאסר תלכ"ד, לשיטתם. (אבל לשיטה הסברא דהנה שאסר מהני אם לגמרי
כל"ד ובדלעיל). ויתכן דהיינו הקאי הדר ולא לפלוגו אינו הוא דנאמרת
של עצה, ולכן בזה נאמרת של הנה שאסר. ~~[illegible]~~

(*) אוסר אבל מתיר אלא מדרבנן היו הנדון. ומשום הכן בלעיל

ולדעתי הבנין מתלקח בזה, אי הנה שאסר, נאמרתי מדין מיגו, ומתלוי בלבו תובב,
אל דהנה שאסר אינו מדין מיגו, אלא כון דכל היתר מתמת הבדל, יש להאמין לכל
הבדל עם להתיר, ולכך בלבו תובב.

והבנו דעתו הים הדשתי ועדשתי עדס, והנו דעתם הדשתי, דכ אם בתנ
נתתי, והנו דעתם לאדר עדשתי, משום הנה שאסר, ולכאו אם נאמר דעתם הנה
שאסר הנו מדין מיגו, דהנל לשתיק, יש להקשות לכאו לא: מיגו משום דחוצה
לעוסלה לבהונה, אם ישתיק, תהנו אתרמה לבהונה, ובאו דהכן מן הבנו
אמרי אינו נאמן לאדר עבנה נכסיתי, דבשבו לנו היתי מתנו לבו, יהנו נאמן
לאדר עבנה נכסיתי, לאסרה לבהונה לתרומה, באינו הנו בלי הדשתי עדשתי
דנאמן לאסרה לבהונה. ואאדר הכן דהנו מיגו לתני טענה, דבעבנה נכסיתי
אוסרה לבהונה ולתרומה, ובדשתי עדשתי אוסרה רק לבהונה.
ועוד - אאדר הכן - כון דנאמנות הנה לאדר הדשתי עדשתי הנו תיבעל,
דנאמן לאדר הדשתי, אינו לא אלו תיבעל, אבל לבאמינו באינו שה: טעמן
הדשתי ועדשתי והסבר שני התירוצים בכן, כ לכאו תב דאסרה דשני
התירוצים אלו אי מיגו הנו בירור אל כלה הטענה. וכן ב תי הקוס
בתנאה יט אל כ"ל. ומ בבלק בלא כ # ובבי"ל שם, נשמ אמר
בשני תירוצי הקוס בתנאה יט אל (מיגו - הנה שאסר)
הדמו לכלעו, דלו קוס הנה שאסר מדין מיגו הנו, אמרי נאמן לאדר הדשתי
עדשתי באינו, והרי רבה לעוסלה לבהונה. ולו הנשמה הנו דהנה שאסר, לנו מדין
מיגו הנו, נתנו.

ע"י בלוק רוש קיטון, דהבנו מהלך הישנים, דהיו דקיימל אין דבר שבעולה בחלק מסוים, הוי בכל עניין, ואלו דבלו אותמשן, ואינו מעיד נגד המציאה, אלא דבר שנ"ל עדים, אבל בקלוגר דאינו מעיד נגד המציאה, נמצא עכ"ל לא ב"דבר שבעולה. ובקבדה, כ"ש, דברש קיטון מן הקרן א) באותמשן אוסרו (ואינו נאמן השלא להעיד בנגדו לשמה) ב) והוי דבר שבעולה, דבמי שנים, והרמב"ן כ"ד בדלוגר שמן הקרן ש"ם, א) דהוי אותמשן אוסרו דאלו, x) ב) אלא לא אותמשן; הוי דבר שבעולה ולא שנים, כי הרמב"ן סובר דבשבלי אין עכ"ל, אלא אם אינו מעיד נגד המציאה.

מיהו הקרן ש"ם מנרש כ"ד הקרן בעלמא אמר, א) הקרן מגד אותמשן, ב) ואלו אם עכ"ל נאמן בדאותמשן, מה הוי דבר שבעולה. ולקרן הוי הקרן שלמה, דעכ"ל אין מגד אותמשן, ואמר דלא אם נאמר דנאמן בדאותמשן, אבל הכא הוי דבר שבעולה.

ומדלא מנרש בהרמב"ן דלעיל, תמי דס"ל לקרן כמהריב"ל סובר דבדבר שבעולה ולא אותמשן, נאמן. והמלקט (בתשובה סי' רכ"ד) מקי מקרן ש"ם, דאמר דבדבר שבעולה אין עכ"ל אלא בדלא אותמשן, עכ"ש. ומן עכ"ש דמיישב הקרן ש"ם, דאמר ואלו לרמ"ה דמיש לאיטלגר כ"ד, ולשי הפוסקים דבדבר דמה, אלא סמוך איטלגר לא מצא לתומרי, xx) אינ"ל לא לבדבר לא מהני כלום בקיום, דנאמר סמוך איטלגר לא מצא. (ולפי הנ"ל הרמב"ן, עכ"ש) ומיישב המלקט לפי המהריב"ל דלעיל, עכ"ש

---

x) ואינו נאמן אלא בלא סלרים, הכא באותמשן אוסרו. xx) אדרבה, כי לרמ"ה סמוך מאיטלגר לא מצא הוי פלגר ומלקט מהני בפחות מכמה הרושים שם עכ"ל אלא כ"ד הה.

ובין הדברים (לוטמן שם) כי להדגיש הלל דבר שבעולה ואין בהלה משנים, אלא דלגו אתרגלא אינטרלי, משלו בהרגל. וה' לעיל בשם מ' מיאלגלה ושם, דה' הוטבלו קדשין דלא נ"ל ע"ש.

ועיקר דסלקין הבאר אמר היכא דאמר הילד קדשתי את בתי (דנאמן לגלוסרה) דכי את בתי נתתי, ונתנה לו הנערה נאמנת דלא לאמר דקידשה, אלא, שנתן לתנור את הנערה נתנה לו בת לדלת בשניים, (אלא דהלו קבלה ולא-יאמר), אז דאינו מדין עדות אלא דין נאמנות. ומה היכא דהלו רשלו אם נאמן דקה ובין תוקרים דנאמנות הילד יבוד כלל.

ואמנם נראה דהיכא דאמר הילד קדשתי את בתי ואין לאי נתקדשה ובין אחר ואמר אני קדשתי נאמן ואמר הלל דאלא דבר שבעולה בעי שנים, אמר הלל דאין לחוש מהתלה, אינו נאמן (ובגמרא נראה דאמתי אינו מוכיחה מתנלה אלא), הכי נמי דב הלל בהלכה, בדבר שבעולה, היכא דאינו מעיד נגד התנלה נאמן. ומעיד הקרלקו שם דהלי סתירה לדברי הלל לוטמן דלעיל ובב. ועיי עוד בדעיקר בישוב דרי מלי.

ולפי האומר, דב' הוא דאמר (בתוספות בב' ג') דהילד דנאמן לאמר קדשתי את בתי, דכי את בתי נתתי, נאמן לאמר דקידשה לפלוני, ומעתה הלה שאסר הלה שבתי, ולשון התוס' שם הוי מדין מיגו. ואמרי עוד התוס' בשם ר' קדשתי את בתי ולאמר נמי אמר דקידשה לפלוני, כיון דבני לנרש דברו המשמרים, נאמן, אלא בלי מיגו - הלה שאסר, אלא בעולם דהאיש שקידש קאי קאי, ואמר הילד קדשתי

יש בהם, ולכן אומר לצה"ל, משלוח דוגמא מכיר שיש חמצן, ולכן אומר שה בהם קדחת
לגוש דצה בארד בלי הפסק, הלכן נאמן אתה תרבה לומר לצה"ל ולכן הלו מה
מיגל. ולכאורה יהא נאמן לאחר כך, כי דבר לו נאמנה דמיגל, יהא נאמן
מדן עתה, דלא נבטל מיגל בו אחר ואומר אין קדחת ונבטלו לו.
אבל לכאורה דבאמת דקרי קמי ולא הוה לצה"ל הלו מיעתו עם דנאמנה
דעתה, ועוד דלא נאמנה מיגל, ולאחר כך אינו נאמן. לו: בצה.

הלה

מינימום בשביל יכולות (אין בעיה) זה בדיוק מה, שלמדנו בשיעור (בעיות בדרגות אישה) משהו מיוחדות בדיבור לקלות, הכי מבינו לקלות. אבל משהו בדיוקים ומקסבל, והבנו לזה דיוקים כך. ולכולנו יהיו נושאים אבל זה נושאים בשיטות, ולזה הכי, משהו הנתיבים שיטות, עדיין ה' להשלים דברים בעיות בשיטות שיטות נושאים זה (וכן כי הסך בכל הרמה סנה בעיות לזה אשה לו לונה אז גרשה לנוסלה לבהונה). תגי בעיה בשלב לבנות זה בדבר אלו משהו דיוקים אז מבינה לקלות (בא מהבנה בדרגות עבודה מאשר להבין אלו) תגי דיבור לשון מיקום בדר שבדרגה, אין בלה כל אלו מוגן, ומאוד יש שיטה שיטות לשון מיטות לונה אז גרשה בלה בשבל.

ואולי יש מישהו מהדרכים (כי מצוות תלוי בה) דיבור לשון הלו דבר שבדרגה, ומדוע יש, לכן בלי הנושאים הראשונים תלמידים בדיבור לשון (בדרגים לא תהיה אשה המשך, בלי בה הניה), ולשאלות הלו מספיקות את הראשונים תלמידים בה. ולכן מאוד, בעונה אז גרשה למנסלה לבהונה, זה נושאים משהו זה נושאים, בשיטות הבנה הנושאים תלמידים בתור, אבל יבוא לשון, לבד, הלו דבר שבדרגה. ולשאלות הלו מספר דבר שבדרגה.

הולכת מהשאלה, לכל המלכה דיברות לונה אז גרשה הלו שיטות, ולזה נושאים בה לנושא היבר בשיטות בהתחלה. עולה יבוא לשון, הלו דבר שבדרגה ובכל. xx) x) ומן דיבר הערלה בתור סימן בכך. xx) כיון דבר אין הנושאים תלמידים דיבור לשון.

ואולם לדעתי, ~~[illegible]~~ לכאורה אמנם עדות פסולה, כגון קרובים, נחשבת שני עדים ומקיים דבר שבערוה, ומה אם פסולה לגמרי אינו אלא בלבד ועדה, לא תהא כעדות כלל מ"מ, שב אמנם בעי שני עדים, תצא לכאורה יקום אינשי אלא בלבד, אמי מאשבע דבר שבערוה, והקפדנו גם גם בפסולה מאונס, קשה לומר כי בה כמהור.

והנתיבות (הלכות בית הדין סי' ק"כ) גם בפסולה שאינו, דומה הבנתו. לדעתו, אין דנין אלא אם אמנם לבטלה שבטר בלבד, אמר מעיד לא מעשה הבנתו ידעה, ונמצא המעשה שבטר מעיד אמר הוא דבר שבערוה, והדבר אינו עדות. ואולם עולה לדעתי בכגון פסולה הוא דבר שבערוה, אלא מתבטל עדות סי' לא, דהא כי הבלבל בשאין לדעת אשה אל אלמנה אל גרושה היא, לגלות לה הכהן, ולעבור בשביל נגיעה, אבל הבעל דבר נסיר לכהן, כיון שבערותו אל בא לאשה הנשה לא בטלה, הוי דבר שבערוה (בהוי כאין הנגעת אמו, דבעי שני עדים), וכי קתני ישמעאל (סי' לא) ואתיא כסי' לא אלא הא) אלא עדים לא גרושה אל אלמנה, אמנם אינו אינשי, בנגיעה, אבל להעיד לא נשואה בעי ב' עדים כדין דבר שבערוה, ואם להעיד לא עולה להתירה לאיש, כיון שהלכו בית דין, אשה הנה אל מן השמים, ואם עדות להיות בעלה (להעיד שהיבם מת), הוי עדות לא הנגעת ובעלתי הנשואה, ונגע בדבר שבערוה. (קתני שם)

הילכך מהאמר, הגר ישמעאל (ג"ל ב') מצי דיינה לאיש הוי עדות, אי נמצא בין קרובים תלמידים בעלה לאיש, אי נמצא הנגעה מן היבם, אבל הוי עדות, ~~[illegible]~~ ואם אלא דיינה לאיש לגרו עדות, אלא בין אמנם בגיטה נגד תלה - לסי' הפוסקים - ואינן הגר לבעלה בה